

Si

Recorts y somnis

Cada gota de rosada
 té son arch-de-Sant-Marti,
 cada aucell sa refilada,
 cada palau son jardí:
 té sa llum cada capella,
 cada bosch sa fontanella;
 lo dia clou sa parpella,
 mes lingue son demati.

Trenos anys de la ignocencia
 com fugiu sens dir-ne adon,
 ab l'albor de la existencia
 primavera del cor meu
 Oh dolissimas onades,
 d'aquell Eden devallades,
 per mon mal ja sou passades
 y may més hi tornareu!

De l'albada de la vida
 també he vist l'abril y'l maig
 abocarme llur florida
 sobre'l front a raig a raig.
 Quan recorde ta bellesa,
 sol hermos de la infantesa,
 al ocas de la vellesa
 que depressa y tris me'n vaig!

Aquell córrer per les hortes,
 aquell rodar pel jardí,
 ¡ay! com cires filles mortes
 que hi apila'l treboli!
 Aquella odor de poncelles,
 aquell cel vessant d'estrelles,
 nits, trenchs d'alba, caramelles,
 ¡qui tan d'hora us evani?

Quan recorde la harmonia
 d'aquell cel asserenat,
 bon cercà ma ànima pura
 somnis bells y veritat;
 somni bell que m'hi soure
 flor divina, com te deyas?
 ¡Si allí encara t'aveleyas,
 com may més je t'he veiat!

¡Ahon son mes companyones,
 ahon son mes companyons?
 ¡Qui esbullà vostres coronas?
 ¡Qui esbullà vostres cançons?
 ¡Que s'es fela l'allegria
 que del cor nos sobreria,
 adollantseu nit y dia
 com les aygues de les fonts?

segueix a la plana 37

3 Fi

- 37 - Li

Recorts y somnis

Letra. J. Verdaguer.

Veu *Ab llengüesada*

Piano

Ca - da go - ta de ro - sa - da

le son arch - de - Sant - Mar - ti ca -

meno de pressa

da - au - cell sa ra - fi - la - da ca - da pa - lau son jar -

meno de pressa

a temps

di le sa llum ca - da ca - pe - lla ca - da

a temps

bosch sa fon-ta-ne-lla

lo di-a dou sa par-

meno de pressa

meno de pressa

pe-lla mes tin-gue son de-ma-ti. De

a tempo *meno de pressa* *po a po*

pp

Copia d'uns

Ja seu blancs los cavells rossos,
 ja s'embayra l'ull blauís,
 y aquell bosch de pins y arbossos
 és un prat com a cadis.

Tant jeyosos jay! que foren
 mes albers, com han fugit!
 les roselles com se muren
 l'endemà d'haver florit!

Ja may més per les boscuries
 conseren a voladuries:
 aden, somnis y cançuries,
 y aleteigs del paradís!

¿Per quèls dies més hermosos
 van a perdre's mes pressosos?
 ¿Per quèl cel d'ulls més blauosos
 s'emparpella ab negra nit?

¿Per quèl cor com la coloma
 fent volades y cantant
 de ses ales perd la ploma,
 de sa llengua perd lo cant?

Los rosers perden la fulla,
 les roses perden la olor;
 lo temps, que'ls arbres despulla,
 d'il·lusions despulla'l cor.

Ah! tal volta es una lira
 que com més canta y sospira
 més al ayre que la inspira
 va ses cordes trocejant.

Van sols una à mi me'n resta
 que no esfulla cap tempesta
 la llum de la eterna festa,
 lo cant de l'etern amor.

Oh! qué trist seria'l viure
 si'l paradís celestial
 no's regís com ull somniure
 de la terra en lo capsal:

si del clot en l'altra vora
 no s'alçàs novella aurora,
 front diví del jorn que anyora
 la nostra ànima immortal!

Jacinto Verdaguer

